

steeds in de hand over dit punt een beslissing van de Ministerraad uit te lokken.

De ondergetekenden wijzen er verder nog op, dat de bevoegdheid, welke de rechter in dit ontwerp is toegekend, niet geringer is dan de bevoegdheid, welke de rechter in de Belemmeringenwet Privaatrecht werd verleend.

Artikel 7, lid 1. Bij de algemene beschouwingen hebben de ondergetekenden reeds aangegeven, welke maatregelen zullen worden genomen om te voorkomen, dat van de bevoegdheden, welke in dit artikel worden verleend, misbruik zal worden gemaakt. Zij vertrouwen, dat deze maatregelen voldoende zullen blijken om een bevredigende gang van zaken te verzekeren. Zij achten het niet wel mogelijk naast de aangegeven maatregelen en het beroep op de rechter nog verdere waarborgen te scheppen.

Artikel 9, lid 3. De ondergetekenden zijn van mening, dat er principieel verschil bestaat tussen het indienen van het verzoekschrift en het indienen van het verzoogschrift, in dit artikel bedoeld.

Door het indienen van het verzoekschrift wordt de procedure *aanhangig* gemaakt. Het indienen van het verzoogschrift is een *onderdeel* van de procedure. Het feit, dat voor het indienen van het verzoekschrift een termijn is gesteld, kan dan ook naar de mening van de ondergetekenden geen reden zijn ook een termijn voor het indienen van het verzoogschrift vast te stellen. Bovendien wijzen de ondergetekenden er nog op, dat de procedure, in de leden 3 tot en met 6 van artikel 9 omschreven, overeenkomt met de procedure, omschreven in de leden 2 tot en met 5 van artikel 4 van de Belemmeringenwet Privaatrecht. Zij achten het minder juist in deze tijdelijke wet, welke, voor wat betreft Hoofdstuk III, geheel op de Belemmeringenwet Privaatrecht is geënt, zonder dwingende reden van laatstbedoelde wet af te wijken.

Mede om deze reden achten zij ook het scheppen van de mogelijkheid om van de uitspraak van het Hof in beroep te gaan ongewenst.

Bovendien wijzen zij er nog op, dat het bij het beroep van de beslissing van de Minister gaat om een feitelijke beoordeling van die beslissing. Derhalve is destijds in de Belemmeringenwet Privaatrecht het Hof — de hoogste feitelijke rechter — als beroepsinstantie aangewezen.

Beroep op de Hoge Raad, als feitelijke rechter, zou in ons rechtssysteem niet passen, terwijl het mogelijk maken van beroep in cassatie in dit geval geen zin zou hebben.

Artikel 9, lid 5. Ook in artikel 4, lid 4, van de Belemmeringenwet Privaatrecht wordt bepaald, dat de kosten bij vernietiging van de beslissing van de Minister op de Minister worden verhaald.

Hieronder zal moeten worden verstaan, dat deze kosten uit de begroting van het betrokken Departement zullen moeten worden voldaan. Om gelijke reden, als voren aangegeven, achten de ondergetekenden afwijking van de terminologie van de Belemmeringenwet Privaatrecht hier minder gewenst.

Artikel 9, lid 7. Mede om de reden, welke bij de beantwoording van de opmerkingen betreffende de leden 3 en 5 van artikel 9 naar voren is gebracht, komt het de ondergetekenden minder juist voor, het Hof, tegelijk met een beslissing tot vernietiging van de ministeriële beslissing, het eventueel bedrag der schadevergoeding te laten vaststellen. Ook het door een aantal leden gememoreerde feit, dat de kantonrechter beter op de hoogte is van plaatselijke verhoudingen, achten zij een argument voor de voorgestelde regeling.

Artikel 14. In het ontwerp is een soepele, eenvoudige schadevergoedingsprocedure voorgesteld, ten einde een snelle afwikkeling van de schadegevallen te bewerkstelligen.

Het lijkt de ondergetekenden niet wel mogelijk, dat benadeelden onder deze regeling jaren op hun geld zouden moeten wachten. Indien een benadeelde binnen een maand na het ontstaan der schade zijn verzoekschrift indient, zal de zaak in de overgrote meerderheid der gevallen uiterlijk 6 maanden daarna, maar waarschijnlijk eerder, zijn afgehandeld. Valt een minnelijke schikking niet te bereiken en komt het tot een procedure, dan lijkt het de ondergetekenden toch bijzonder onwaarschijnlijk, dat de gehele zaak niet binnen het jaar na het ontstaan der schade zou zijn afgehandeld. Gevallen, waarin het gaat om de voortzetting van het gehele bedrijf, zullen zich, zoals reeds eerder betoogd, niet voordoen. Indien mocht blijken, dat inschakeling van een commissie van deskundigen de gang van zaken bij de schadevergoeding kan bespoedigen, zullen de ondergetekenden niet aarzelen tot het instellen daarvan over te gaan.

Een dergelijke instelling is met de opzet en redactie van de in het wetsontwerp neergelegde regeling zeer goed te verenigen.

De Minister van Oorlog,
C. STAF.

De Minister van Marine,
C. STAF.

De Minister van Justitie,
H. MULDERIJE.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
J. H. VAN MAARSEVEEN.

*De Minister van Onderwijs, Kunsten
en Wetenschappen,*
TH. RUTTEN.

De Minister van Financiën a.i.,
TEULINGS.

*De Minister van Wederopbouw,
en Volkshuisvesting,*
J. IN 'TVELD.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
H. H. WEMMERS.

De Minister van Economische Zaken,
VAN DEN BRINK.

*De Minister van Landbouw, Visserij
en Voedselvoorziening,*
S. L. MANSHOLT.

De Minister van Sociale Zaken,
A. M. JOEKES.

2143 9

NOTA VAN VERBETERING

In de Bijlagen verbeterd.

2143 10

VERSLAG

De Commissie van Rapporteurs voor bovengenoemd wetsontwerp is, na kennis genomen te hebben van de Memorie van Antwoord op het Voorlopig Verslag nopens dit wetsontwerp, van oordeel, dat door deze gewisselde schrifturen de openbare beraadslaging over het voorstel genoegzaam is voorbereid.

Vastgesteld 30 Mei 1951.

VAN DER PLOEG
TERPSTRA
DEN HARTOG
BURGER
GOEDHART.